

Í busskýlunum í Steinatúni halda tey heimleysu ofta til

Halda til undir opnum himli

Tey heimleysu í Havn kunnu gista á Herberginum hjá Frelsunarherinum, og har kunnu tey eisini fáa døgurða, men restina av samdøggrinum hava tey ongastaðni at vera. Mangan eru tey køld, tá ið tey um kvøldið sleppa inn aftur á Herbergið

Randi Jacobsen

Á Dalavegi 1 í Havn er Herbergi Frelsanarhersins. Norski Frelsanarherurin eigur húsið, sum herbergið leigar.

Í hesum stóra húsinum eru kømur til ellivu fólk, og dagsentrið er opið frá klokkan 14 til 15.30. Klokkan 16 skulu øll vera úti. Tá hava tey fingið eina góða máltíð.

Dyrnar á sjálvum herberginum lata upp aftur klokkan 21, og á middegi dagin eftir mugu tey gistandi fara út.

– Tá ið illveður er, royna vit at draga tað út eitt sindur, men tað kunnu vit ikki, tá ið fleiri fólk eru her, sigur Maria Rubeksen, leiðari í herberginum.

Hon hevur ein dreym um, at herbergið fær størri játtan, so tað kundi verið opið fleiri tímar um dagin, men sum er, hevur herbergið ongan møguleika til tað.

Herbergið fær smáar 1,5 mió. krónur á figgjarlógini, og tann peningurin skal røkka bæði til húsaleigu, 6,7 ársverk í arbeiðslønnum, mat og aðrar útreiðslur.

Seinnapartin er døgurði, og upp í eini 18-20 fólk koma til døgurða.

Øll teirra eru ikki heimleys. Summi leiga kamar í býnum, men har tíma tey ikki at sita

allan dagin. Tey fara ein túr í býin um dagin og so inn í herbergið at fáa sær døgurða. Nøkur eru heimleys eina tíð, til tey aftur finna eitt kamar at leiga.

Fastir gestir

– Tað er ein nokkso fastur bólki av fólk, sum etur døgurða her næstan hvønn dag, sigur Maria Rubeksen.

Hon letur væl at fólkunum, sum koma í herbergið. Tey eru blíð og fólkalig, og hon hevur havt fleiri góð prát við tey. Tað er altíð ein orsök til, at tey eru komin soleiðis fyri í lívinum. Har eru nógvar syrgiliga lagnur.

Mariu Rubeksen tekur hjartaliga synd í teimum, sum ongastaðni hava at vera, tá ið herbergið ikki er opið. Tá ið illveður er, aftra tey seg við at fara út, og mangan standa fólkuttan fyri og bíða vát og køld, til herbergið, bráðfeingis náttartilboðið, letur upp. Um tað ber til, lata verða dyrnar latnar upp fyrr.

Í herberginum eru ikki nógvar reglur, men tær, sum eru, skulu haldast. Ein av reglunum er, at rúsdrekka ikki má inn um dyrnar. Um ein maður kemur inn við kenning, verður viðkomandi ikki burturvístur. Treytin er tó, at hann er hampiligur. Starvsfólkini í herberg-

inum hugsa nóg um, hvussu fólkinu hava tað.

– Summi teirra koma her hvønn dag, og hava vit ikki sæð tey í tveiri dagar, hava vit ampa á okkum og eru bangin fyri, at okkurt kann vera hent, sigur Maria Rubeksen.

Stór vælvild

Við lítlu játtanini kann Herberg Frelsanarhersins ikki gera meira fyri tey heimleysu og hini, sum koma í herbergið javnan.

Hevði tað ikki verið fyri vælvildina var einki herberg. Norski Frelsanarherurin stuðlar væl, og herbergið fær ofta gávur. Tað nógva innbúgvíð er komið frá vælmeinandi fólk, sum hava tømt hús, og nógva heva eisini klæðir og mat. Hvønn mánadag fara starvsfólk í herberginum út í handlar eftir frukt og grønmeti og øðrum mati, tí mánadag kemur nýggj vøra.

– Tann matin høvdu vit als ikki havt ráð at keypt, sigur Maria Rubeksen.

Hon rósar eisini teimum heimleysu og hinum, so røsk tey eru at koma við fiskamati. Summir av monnunum eru av og á úti við onkrum báti, og teir gera sítt besta við at koma í herbergið við røstum fiski, kalva og øðrum fiskamati.

– Ofta fáa vit eisini køkur frá fólk og avlop frá veitslum. Tað kemur ótróliga væl við og ger, at vit sleppa frá at keypa døgurðamat í fleiri dagar.

Maria Rubeksen heldur ikki, at talið av heimleysum er vaksandi. Ein partur av fólkunum er úr Havn, men tað koma eisini nøkur av bygd. Orsøkin til hetta er óivað, at lættari er at yvirliva sum heimleys í Havn, og lættari er at krógva seg í rúgvuni.

Sera hugnaligt er í herberginum. Á loftinum er ein stova, har búfólkini kunnu sita og hugna sær, og tey kunnu gera sær ein kaffimunn.

Í kjallaranum er matstovan.

Vilja hava frið

Sosialurin vitjaði í matstovuni ein góðveðursdag í vikuni. Júst tá vóru ikki so nóg fólk til døgurða, men har vóru nakrir menn.

Teir fægstu høvdu hug at prátta, tí teir høvdu ikki hug at stiga fram. Vildu bara hava frið at liva sítt lív.

Men treytað av at vera ónevndur vildi ein siga eitt sindur.

Hann leigar kamar í býnum, men kemur dagliga í herbergið at fáa sær døgurða.

Tey heimleysu hava ikki nógvastaðni at vera um dagin. Nakrir plagdu at sita á einum beinki við Tilhaldið í Tórsgøtu, men tann bonkurin var tikin burtur. Tað skilir hesin maðurin, sum lítið heldur um, at summi heimleysu eru so ólátaðir.

Eitt skýli var aftan fyri bygningin hjá Frans Restorff í Magnus Heinasonargøtu, men tað er tikið burtur.

Tá ið illveður er, hava tey heimleysu ikki aðrastaðni at leita sær skjól enn í onkrum busskýli, og busskýlið í Steinatúni verður nógv brúkt. Steinatún er líkasum staðið hjá teimum, og mangan stendur onkuruttan fyri kioskin.

Maðurin sigur óbeinleiðis, at hann ikki er serliga errin av sínum máta at liva lívið.

– Eg hati at mæta børnum har, tí mær dámar ikki, at børn skulu siggja meg við øl í hondini.

Situr á farstøðini

Hann plagar at fara við onkrum øl oman á farstøðina at seta seg, tí hann klárar ikki róp og skrál, og hann fær vanligu frið at sita har fyrseg sjálvan, men so kemur okkurt býtt og ger ónáðir. Tá er friðurin úti.

Maðurin hevur livað nógvar upp á hendan mátan,

og hann hevur upplivað at gingið á gøtuni við lungnabruna. Av og á hevur hann verið við báti, men hann orkar illa longur at rógva út.

Hann sigur, at hann ikki hugsar um nakað serligt, tá ið hann situr í einingi á farstøðini. Bara hann hevur nóg mikið at drekka, leggur hann einki í nakað annað.

– Eg taki tað púra róligt. Eisini um eg endi á gøtuni aftur.

Maðurin gremur seg ikki um penganeyð. Tað gongur alt samalt. Men ikki er stuttligt, tá ið einki er eftir.

– Tað er í hvussu er skomm at bidda pengar.

Vitjanin er av, og ein annar maður kemur út í tún við hesi viðmerking:

– Hatta er sum hann sigur. Tað er eitt lorta lív at vera í hesi støðuni. Hjá mær byrjaði tað við, at konan koyrði meg út, so misti eg arbeiðið, og so endaði eg her. Eg komi ikki víðari.